

HARLEQUIN®

Sjabocline roman

KAPTENI-
PROUVA

Carla Kelly

Carla Kelly
MARRYING THE CAPTAIN
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Carla Kelly
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E04255613
ISBN 978-9949-25-366-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Proloog

Viis aastat pärast preili Pymi tütarlastekoolist lahkumist Bathis 1803. aastal häiris Nana Massiet ikka veel, et ta elab teiste armust.

Ta sulges enda järel Mooruspuu võõrastemaja ukse ja heitis pilgu käsitsi kirjutatud kuulutustele enda käes. Vaatamata karmile sõjaajale, mille tegi Plymouthi jaoks veelgi karmimaks Prantsuse ranniku blokeerimine, polnud sadamale lähemal asuvate suuremate võõrastemajade omanikel midagi kuulutuste vastu – kuigi kõik teadsid, et need on tulutud, kuna kundesid nappis.

Meie, Massied, peame toimetulemiseks lausa veidraid asju tegema, mõtles Nana, lõõtsuvas novembrituules sadama suunas tõtates. Ta kiikas tagasi Mooruspuu poole, teades, et vanaema vaatab talle ülemise korruse aknast järele. Nana viipas talle ja saatis õhumusi. Nana tõttas edasi, sest ta kõht oli tõesti tühi.

Ja peale selle oli külm, kuigi tal oli seljas Pete'i lähemaks tehtud meremehekuub ja kaks alusseelikut villase kleidi all. Vanaema kodus talle parajasti mütsi, mis kataks ära ta lühikeseks lõigatud juuksed; Nana ei jõudnud selle valmimist kuidagi ära oodata. Pärast murelikku pilku, mille ta oli heitnud Nanale eelmisel nädalal, kui tüdruk tuli

parukategija juurest lühikeste juuste ja peotäie müntidega, millega sai maksta kõige pakilisemad arved, oli vanaema otsemaid kuduma asunud.

Kuigi sadama juures ulpis üksainus väike fregatt, olid vanaema ja Pete käinud peale, et ta paneks suurematesse võõrastemajadesse kuulutused. Seda tuli teha lõunasel ajal, kui võõrastemajades süüa pakuti. Need kaks vana kelmi tundsid omanikke ja teadsid, et kokad annavad nende armsale Nanale kõhutäie süüa.

Sõjalaevade madruseid lubati harva maale, ent ohvitseridel ja allohvitseridel oli see luba olemas ning nad võisid elada Plymouthi majutuskohtades. Mida rohkem laevu, seda rohkem ohvitseri. Kui suuremad võõrastemajad on täis, siis võib mõni neist väikeste reklaamplakatite olemasolu korral sattuda ka Mooruspuusse, mis asub kaugele Gibbon Streetil.

St. Andrew' kirikust möödudes oleks Nana otsa äärepealt ümber pööranud. See oli lootusetu ettevõtmine, sest kanalilaevastiku admiral oli käskinud oma suures tarkuses jääda sõjalaevadel baasidesse ja lahkuda sealt ainult äärmise vajaduse korral. Toidu ja veega varustati laevu merel ning need pidid seisma seal Boney* ja ta ähvarduste tõttu.

Üksainus fregatt sadamas. Nana seisatas ja tahtis kuulutused minema visata, ent mõtles ümber. Vanaema oleks nõrдинud, kui ta tuleks sadamast söömata tagasi, pealegi näeks ta iga vale kohe läbi.

Lisaks kandis tuul Navy Innist – ta esimesest peatusest – ninna vorstilõhna. Nana pühkis käeseljaga vett jooksma hakanud suud ja laskis ennast edasi meelitada.

* inglased kutsusid nii Napoleoni. *Tlk*

Navy Innis oli krõbeda koorega vorst juba valmis pandud ja seda hammustades tulid Nanale pisarad silma. Ta protestis suuresõnaliselt, kui omanik veel ühe talle õlipaberisse pakkis, ja tõttas Drury Inni, kuhu jättis teise kuulutuse ja kus talle pakuti kartulisuppi singikäntsakate ja sibulaga rammusas võiga kaetud leemes.

Omanik andis talle seda potiga kaasa, öeldes, et kui Nana ei vii seda Mooruspuisse, liisub supp ära ja seda ei söö keegi. Kui Nanal endal on kõht täis, kulub see ehk vanaemale ja Pete'ile ära. Nana võttis poti naeratades vastu, põsed häbist punetamas.

Drake'is pakuti lihapirukat, nagu Nana oli lootnud. Omanik proua Fillion soovitas tal see ruttu ära süüa ja mitte lasta jahtuda, ning pakkis kaks tükki kaasa, kurtes lakkamatult admirali kitsarinnalisuse üle hoida laevad Plymouthist eemal, muutes sellega kohalike kaupmeeste elu raskeks.

„Me oleme ju sõjas, proua Fillion,” sõandas Nana öelda.

Proua Fillion ohkas. „Kes oleks võinud arvata, et me peame 1808. issanda aastal seesuguse tobedusega leppima.”

Ta võttis kuulutuse ja teatas Nanale tagasihoidlikult, et laevaarst, kaks leitnanti ja kapten on nende juures juba toad leidnud.

Ta asetas Nana taldrikule veel ühe piruka. „Tuleb ka kapten Worthy, kui ta paari päeva pärast Londoni admiraliteedist tagasi jõuab. Ta meremehekirst on juba siin.”

„Kas see fregatt Cattewateris on tema laev?” küsis Nana.

„Jah, kolmekümne nelja kahuriga Tireless, mis peaks olema kuivdokis,” vastas perenaine. Ta turtsatas põlglikult. „Isegi admiral ei tea, kuidas laeva kanalis remontida.”

Nana vaatas aknast välja ja lasi proua Fillionil jutustada, kuidas ta juhiks sõda ja kuninglikku mereväge, kui oleks tema teha. Ehk lakkab vihm selleks ajaks, kui perenaise jutt otsa saab.

Aga ei lakanud. Proua Fillion andis talle koti, kuhu Nana pani pirukad ja muu toidu. „Too see järgmine kord tagasi, kui tuled, kullake,” ütles ta. Ta vangutas pead. „Ma saadaksin sulle meelsasti kapten Worthy, aga meil on endal ka kliente vaja. Ta on päris kena mees, kui sa suudad teda naeratama panna. Aga kes see praegusel ajal ikka nii väga naeratab.”

Vähemalt ma ei palu midagi, mõtles Nana Mooruspuu poole teele asudes. Nüüd oli tal õhtuks piisavalt toitu. Ta peatus korra, et heita pilk Tirelessile, ja märkas külje poole kaldunud peamasti ning ilmselt kalinguriga kaetud ahtrit. „Kuivdokki oleks teile tõesti vaja, kapten Worthy.”

Ja mida mulle? arutles ta. Ta mõtles tahtmatult oma isale William Stokesile, Ratliffe'i vikondile ja ta saatanlikule tehingule, mis tõi Nana tagasi Plymouthi vanaema hoole alla ja veel suuremasse ebakindlusesse.

„Võib-olla kannatan ma nälga,” lausus ta sosinal, „aga kui sa arvad, et ma muudan oma meelt, *kallis* isa, siis sa eksid, nagu eksisid viis aastat tagasi.”

Viha – või oli see hirm? – sundis teda rääkima valjemini kui vaja. Plymouthi lapsena teadis ta, et võimutsevad tuuled viivad ta sõnad Prantsuse ranniku poole. Keegi ei kuuleks neid. Peale vanaema ja Pete'i ei hoolinudki neist keegi.

Esimene peatükk

Kaksteist tundi kestval tagasireisil admiraliteedist Plymouthi tundis kapten Oliver Worthy tuttavat, aga ebameeldivat kipitust kurgus ja valu kõrvades. „Neetud,” pomises ta. Tal polnud aega nakatuda kaugsõidumadruste tavalisse haigusse – kõrva- ja kurgupõletikku.

Püüdes ennast istmel mugavamalt sisse seada, võttis ta mõttes läbi pika nimekirja kohustustest, mis teda Plymouthis ootasid ja mis kõik olid hullemad kui ükskõik milline haigus. Dokiülem ootas viimast hinnangut Tirelessi seisundi kohta ja remondinimistut. Kooldus mast – kahe murdunud masti kokkupõrke tulemus – oli juba ise piisavalt paha. Veel halvem oli aga see, et Wellspringi saamatu kapten oli põrganud oma laeva käilaga vastu Tirelessi aht-rit ja vigastanud laeva kõige nõrgemat osa. Tere tulemast blokaadiaegsesse ellu!

Ta pidi arutama laekuriga lisavahenditega varustamise küsimust, mille nimekiri oli mõistust nüristavalt pikk. Lootused saada kõik palutu oli õhkõrn, aga taotleda tuli ikka. Tal oli ka kavas lasta meeskonnaliikmeid jaokaupa kaldale. Oh taevake, kui palju üksikasju ja paberitööd!

Praegu, süda postitõlla rappumisest paha, pea tuukamas ja kurk valus nagu marraskil sõrmenukid, mida liiva-

paberiga kraabitud, ei tahtnud ta muud kui heita voodisse vaikselt toas, kus teda ei häiritaks vähemalt nädal aega.

Veelgi rohkem igatses ta klaasi puhast vett, ja siis veel teist, kuni lõpuks kaoks tunne, et sisikond on kaetud limase veega, mis on vaadis mitu kuud seisnud.

Ükski maarott ei mõista vett rüübrates seda uskumatut janu, mida tunneb meremees, rohekat ja haisvat veekruusi vaadates. Paari kuu järel hakkab vesi isegi klompi kiskuma, nii et selle vastiku lõga neelamine on nagu teise inimese sülje sisse lämbumine. Pärast mõnda aastat merel oli kapten Worthyl saanud harjumuseks pigistada üle kahe kuu vanust vett juues silmad kinni.

Oli ka kuivi päevi, eriti talvel, kui veepraam Plymouthis jäi tormi tõttu tulemata. Oli päevi, mil kas või tilk vett haisvast vaadist oleks olnud suur kergendus. Nagu kõik mehed Tirelessil, oli ka Worthy püüdnud mitte mõelda veele, ent kuna vesi oli alati nende ümber, oli see võimatu.

Olles läbinud Exeteri, kus mere nägemine pani ta südame tavaliselt kiiremini tuksuma, hakkas ta mõtlema oma impulsiivsele kokkuleppele lord Ratliffe'iga. Kogu lugu oli kummaline. Seekord oli ta teinud admiraliteedis ettekande tegevusest kanalil Ratliffe'i vikondile William Stokesile, ministriabile, kes kippus sageli tegema meelevaldseid järeldusi ja keda Worthy püüdis tavaliselt vältida.

Oliveri ärritas juba see, et lord Ratliffe püüdis toppida nina ta Hispaania allikatesse, mida ükski kapten – isegi admiraliteedi käsul – ei avalda. Ja siis oli see neetud tola palunud teenet.

Võib-olla oli see Oliveri enda süü. Ta poleks tohtinud öelda, et Tireless on vähemalt kuu aega remondis. Aga ministriabi oli haaranud sellest kinni nagu jahikoer jäljest.

„Kuu aega?”

„Jah, milord.”

„Kas te lähete selleks ajaks koju pere juurde?”

„Mul pole peret.” See oli tõsi, kuigi ta polnud kunagi mõistnud, miks ta külavikaarist isa ja tema abikaasa surid Eastbourne’is reostatud veest saadud nakkuse tõttu tüüfusse, kui nende ainus laps oli saanud üle kõikidest maailma eksootilistest haigustest ja oli siiani elus. Ilma perekonnata. Abikaasa ei tulnud kõne allagi. Oliver kohtus naistega väga harva ja oli liiga ettevaatlik selleks, et panna mõne kaela neist koorem, mis kaasnes meremehest abikaasaga. Nüüd, sõja ajal, oleks abielu sama mis surmanuhtlus.

„Ma tahan teile midagi näidata.”

Ratliffe võttis oma segamini kirjutuslaualt miniatuurse portree ja ulatas Oliverile, kes naeratas tahtmatult.

Portree kujutas noort daami, või õigemini täiskasvanuks saamise lävel tütarlast. Ta juuksed olid sama värvi mis Ratliffe’il, ent sellega sarnasus lõppes. Kunstnik oli maalinud neiu ninale miniatuursed tedretähnid.

Oliveri köitsid neiu silmad, mis olid pruunid nagu sulašokolaad. Ta vaatas vikondi silmi. Sinised.

„Ta on emasse.”

Oliver heitis portreele veel ühe pilgu ja ulatas selle tagasi Ratliffe’ile.

„Kena, eks ole?”

Rohkem kui kena, mõtles Oliver.

„Nüüd on ta vanem. Kakskümmend üks. See on maali tud, kui ta oli kuusteist.” Ratliffe ohkas raskelt, Oliveri arvates üsna teatraalselt. „Ta elab Plymouthis vanas vööraste-majas, mis kuulub ta vanaemale Nancy Massiele, igavesti riiakale mutile.